

Kris Tavernier

Moedig elkaar aan in de strijd

Bemoedigingen vanuit het Bijbelboek Jozua

Jozua

Het Bijbelboek Jozua is een boek dat gekenmerkt wordt door strijd. Het gaat over de inbezitneming door Gods volk van het hun door God beloofde land. Maar dat ging niet zonder slag of stoot. Jericho was een klinkende overwinning, Ai was aanvankelijk een pijnlijke nederlaag. Ook daarna waren er successen, maar eveneens verliezen en nederlagen. Het blijkt dat er geheel veroverde gebieden waren, maar ook steden die niet werden overwonnen en volken die niet werden verdreven, met alle gevolgen van dien. We kunnen hier beslist lessen uit leren.

Voorafgaand zijn er de geschiedenissen uit de boeken Genesis, Exodus en Numeri, met de twee wetboeken Leviticus en Deuteronomium. Leviticus is het wetboek gegeven na de uittocht uit Egypte in de woestijn, Deuteronomium is het wetboek gegeven kort voor de intocht in het beloofde land in de velden van Moab. Meer dan vierhonderd jaar had de slavernij geduurd in Egypte en daarna had het verlost volk veertig jaar in de woestijn rondgetrokken. Nu was het moment aangebroken om het beloofde land in bezit te nemen. Het innemen van het beloofde land kan uitlegkundig, profetisch, typologisch en praktisch op verschillende manieren worden bekeken.

In dit artikel wil ik het in het bijzonder toepassen op ons geestelijk leven. Maar dat bedoel ik dan heel praktisch, namelijk dat wij erin slagen om te leven zoals God dat van ons wil. Dus niet iets mystieks of kerkgebonden, maar in de praktijk van elke dag in onze dagelijkse bezigheden 'leven als christen'. Of dat nu thuis is, of op het werk, of in de hobbyclub, of in het verkeer of waar dan ook, dat wij het leven van Jezus in ons laten zien in al onze omstandigheden. Zodat wij beelddraggers zijn van

Christus in elk facet van ons leven. De strijd in het boek Jozua kun je dan vergelijken met alles wat ons daarin belemmert, of juist stimuleert. We willen meteen opmerken dat wij elkaar daarbij heel hard nodig hebben.

Het wetboek

Een eerste praktische les is de opdracht van God aan Jozua over het wetboek: 'Dit boek met deze wet mag niet wijken uit uw mond, maar u moet het dag en nacht overdenken, zodat u nauwlettend zult handelen overeenkomstig alles wat daarin geschreven staat. Dan immers zult u uw wegen voorspoedig maken en dan zult u verstandig handelen' (Joz. 1:8). Dit wetboek is de Thora, en wellicht meer specifiek het boek Deuteronomium, dat gegeven is met het oog op het verblijf in het beloofde land. Jozua moest zich er intens in verdiepen, het tot zich nemen en het voortdurend overdenken. Het is dezelfde opdracht die gegeven werd als er een koning in het land zou zijn (Deut. 17:18-20).

In de beschrijving van de geestelijke wapenrusting wordt het woord van God het zwaard van de Geest genoemd (Ef. 6:17b). Een soldaat kon maar beter zijn zwaard bij zich hebben in de strijd. Zo hebben wij de Bijbel nodig in de strijd om in deze wereld als christen te leven. Het is nodig ons te verdiepen in het woord van God, en het ons eigen te maken. Gods woord is de openbaring van Wie God is en hoe Hij handelt, en van al Zijn plannen, beloften en wegen. Maar de Bijbel is ook een heel praktisch boek, dat ons leert hoe wij dienen te leven op aarde. Het is een gids, die ons leert om te gaan met situaties en omstandigheden. Door ons te verdiepen in de Bijbel worden onze gedachten en ons hart hervormd. We gaan anders denken, we gaan anders reageren, en ons doen en laten wordt anders. Jozua kreeg de belofte dat hij door dit te doen zijn weg voorspoedig zou maken en verstandig zou handelen. Laten ook wij onze handelwijze laten bepalen door het woord van God.

Naast het woord van God had Jozua ook de Heilige Geest (Num. 27:18; Deut. 34:9). Het woord en de Geest gaan steeds hand in hand. De Geest gebruikt het woord en past het toe op ons leven. Zo reinigt Hij ons leven (vgl. Ef. 5:26, hier toegepast op de gemeente). Geven wij de Geest de ruimte om met het woord aan de slag te gaan in ons leven?

Wees sterk en moedig

Tot drie keer toe zegt God tegen Jozua dat hij sterk en moedig moet zijn (Joz. 1:6, 7, 9). De eerste keer gaat het daarbij om de opdracht die Jozua had om Gods

beloften tot vervulling te brengen. De tweede keer is er een toevoeging over het zich verdiepen in de wet, zoals reeds besproken. De laatste keer voegt God eraan toe: 'Schrik niet en wees niet ontsteld, want de Heere, uw God, is met u, overal waar u heengaat'. Jozua had een specifieke opdracht en dat kan voor ons ook zo zijn.

Maar er zijn ook opdrachten voor elke christen, onder meer om te leven als christen en het evangelie uit te dragen. Als wij daarop gericht zijn, dan mogen wij ons vertrouwen stellen op de belofte die God geeft, namelijk dat Hij met ons zal zijn in alle omstandigheden (vgl. Matt. 28:20). Dat mag voor ons een onwankelbaar houvast zijn. Maar hoe dan ook: als we in deze wereld willen leven als christen, zullen we 'sterk en moedig' moeten zijn. Er is namelijk een tegenstander, die alles in de wereld aanwendt om dat te beletten. Er zullen keuzes moeten worden gemaakt, er zullen stellingen moeten worden ingenomen, en die zullen niet altijd in dank worden afgenomen. Het zal je moeite kosten om als christen door het leven te gaan, er zijn obstakels op de weg. Het is niet anders, als jij het 'beloofde land' wilt innemen. Dan moet je 'sterk en moedig' zijn, of anders gezegd: Je moet volhouden ondanks tegenstand. Dat is eigenlijk wat God tegen Jozua zegt: Hou vol ondanks tegenstand en moeite, wees sterk en moedig. Het is goed om daar steeds rekening mee te houden. Wees sterk en moedig in de strijd om als christen te leven! Maar je hebt steeds de belofte dat God in alle strijd met je zal zijn.

En dan wordt Jozua nog eens opgeroepen om sterk en moedig te zijn. Deze keer niet door God, maar door het volk (Joz. 1:16-18). Het is nu het volk dat Jozua oproept en stimuleert om sterk en moedig te handelen. Ze zijn bereid om Jozua te volgen, als hij maar sterk en moedig is. Naast God hebben ook wij de mogelijkheid om elkaar aan te vuren, en dat hebben we ook nodig. In momenten van strijd hebben we broeders en zusters naast ons nodig, die ons aansporen om vol te houden. Ook daartoe zijn wij als christenen aan elkaar gegeven en samen geroepen in Zijn kerk, de gemeente. Natuurlijk komen wij als christenen op zondag in de eerste plaats samen om God te aanbidden en te gedenken wat Jezus voor ons heeft gedaan. Maar een aspect dat zeker ook op zijn plaats is tijdens de eredienst, is elkaar aan te vuren om het geloof vast te houden, om dienstbaar te zijn, om blijvende toewijding te tonen en ons christen-zijn handen en voeten te geven in het dagelijks leven. Of anders gezegd, om elkaar aan te moedigen sterk en moedig te zijn in de strijd die het leven ons kan geven.

Strijd voor elkaar

Voordat het volk de Jordaan overtrok, waren er reeds twee en een halve stam die een erfdeel hadden gekregen ten oosten van de Jordaan, het zogenaamde Overjordaanse. Israël werd daar telkens aangevallen, met het gevolg dat ze moesten strijden en dit gebied in bezit namen. De Rubenieten, de Gadieten en de halve stam van Manasse kregen daar hun erfdeel (Num. 32). Maar dat wilde niet zeggen dat zij op hun lauweren mochten rusten. Integendeel, de strijdbare mannen moesten mee de Jordaan oversteken en aan de spits strijden voor de andere tien stammen, totdat ook zij hun erfdeel hadden verkregen (Num. 32:17-18; Deut. 3:16-20; Joz. 4:12). Dat hebben ze ook gedaan; en pas toen hun taak volbracht was, keerden zij terug naar hun eigen erfdeel (Joz. 22:1-6).

Hierin zit een mooie les. We hebben wellicht allemaal wel momenten waarop we in 'vrede' leven. Er zijn geen noemenswaardige zorgen, en ook op geestelijk vlak gaat het goed. Dat is prima als deze perioden er zijn in ons leven, we hebben die ook nodig. Maar als wij stevig in onze schoenen staan, zijn er beslist broeders en zusters om ons heen die het moeilijker hebben. Het is dan aan ons om voor hen te gaan strijden, eerst in het gebed maar misschien ook wel heel praktisch. We kunnen een luisterend oor bieden, misschien advies geven, mogelijk concreet iets doen, de Bijbel met hen openen; maar er vooral zijn voor hen. Je kunt er tegenop zien, want het kan wel wat kosten aan tijd, energie of je eigen rust. Dat was ook het geval voor de twee en een halve stam, die mee de Jordaan overtrokken. Ze maakten het zich niet gemakkelijk. Ze trokken op aan de spits, de meest gevaarlijke positie. Laten wij van dit voorbeeld leren om in de vuurlinie te gaan staan voor anderen, wanneer wijzelf stabiel zijn. Het is een moment om de 'wet van Christus' in de praktijk te brengen en 'elkaars lasten te dragen' (vgl. Gal. 6:1-2).

Spoor elkaar aan

Op een bepaald moment was de veroveringscampagne van het beloofde land al zo'n zeven jaar aan de gang. Het zuiden en het midden van het land waren veroverd, maar er bleef veel niet ingenomen gebied over, vooral in het noorden. Maar de veroveringsdrang was stil gevallen, en zeven stammen bleven zonder eigen erfdeel (Joz. 18:2). Naast de twee en een halve stam in het Overjordaanse hadden ook Juda, Efraïm en de andere helft van Manasse hun erfdeel (Joz. 15-17). Maar de rest nog niet. Toch vorderde het niet en Jozua moest het volk aansporen om door te zetten. 'Toen zei Jozua tot de Israëlieten: Hoelang bent u nog te traag

om verder te trekken en het land in bezit te nemen dat de HEERE, de God van uw vaders, u gegeven heeft?' (Joz. 18:3).

Hierin zitten minstens twee lessen. Ten eerste mogen we nooit denken dat we wel klaar zijn met de strijd, dat het nu welletjes is geweest. We zijn namelijk nooit klaar, totdat de dag van Christus is aangebroken. Pas dan zullen wij onberispelijk en volmaakt voor Hem zijn (vgl. 1 Kor. 1:8; 1 Thess. 5:23). Tot op die dag zet Hij het goede werk voort, dat Hij in ons is begonnen (Fil. 1:6). Zolang wij nog op aarde zijn, is er dus nog ruimte voor geestelijke groei en kunnen wij meer leren hoe wij als christen moeten leven in de wereld. Er valt nog land in bezit te nemen. U begrijpt wel wat ik bedoel. Ten tweede is het regelmatig nodig dat iemand ons aanspoort, of dat wij anderen aansporen. We moeten niet traag worden of verslappen. Stil staan, is niet meer vooruit gaan; en dat is niet de bedoeling. We hebben broeders en zusters nodig die ons aansporen, zelfs als we het niet leuk vinden. De ene keer moet jijzelf aangespoord worden, de andere keer is het aan jou om anderen aan te sporen. Zolang we elkaar maar blijven aansporen!

De strijd in de hemelse gewesten

Als christenen hebben we strijd te voeren hier op aarde om te leven zoals God dat wil. Maar die strijd staat niet los van de strijd, die in de hemelse gewesten wordt gevoerd. De ene strijd is namelijk rechtstreeks met de andere verbonden. Dat mocht Jozua ook ontdekken. Jozua en het volk waren de Jordaan overgetrokken en bevonden zich nu aan de westkant van de Jordaan. Voor hen lag de versterkte stad Jericho als eerste obstakel. Daar ontmoette Jozua de Vorst van het leger van de Heere (Joz. 5:13-6:5). De parallel met Mozes en het gebeuren bij de braamstruik ligt voor de hand (Ex. 3).

Mozes ontmoette de Vorst, voordat hij aan zijn taak begon om het volk uit Egypte te leiden. Jozua ontmoette de Vorst, voordat hij aan zijn taak begon om het volk het beloofde land te laten innemen. Zowel Mozes als Jozua leerden dat er tegelijk ook een andere strijd plaatsvond dan het conflict dat zich in de zichtbare wereld afspeelde. Zowel Egypte als de Kanaänitische volken werden gekenmerkt door afgoderij en de invloed van boze geestelijke machten. Het was dan ook God Zelf, Die de strijd aanging. Het volk had strijd geleverd, maar tevens streed God ook (Joz. 24:11-12; Ps. 44:3-4).

Hoewel dat vandaag minder zichtbaar is, zijn er nog steeds sterke geestelijke machten aan het werk. En één van de doelstellingen van die geestelijke machten is er alles aan te doen dat wij ons christen-zijn niet goed uitleven; en zodoende ons

getuigenis te belemmeren. Wij hebben te strijden tegen die geestelijke machten (Ef. 6:12); maar God Zelf levert bovenal strijd tegen deze geestelijke machten. Ik ben ervan overtuigd dat Hij dat voortdurend doet in ons leven. Ongetwijfeld beschermt Hij ons vaak tegen de aanvallen van de boze, zonder dat wij dat beseffen. De Geest Zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen (Rom. 8:26). Tegelijkertijd pleit ook de opgestane en verheerlijkte Christus voor ons, terwijl Hij aan de rechterhand van God is (Rom. 8:34; vgl. Hebr. 4:14-16). Deze beide vermeldingen in Romeinen 8 staan er niet zomaar. Dit hoofdstuk gaat immers erover hoe wij een leven van overwinning kunnen leiden tijdens onze tijd op aarde. God Zelf komt ons dus daarbij te hulp, want Hij wil niets liever dan dat wij een overwinnend leven als christen leiden. Dit mag ons tot troost zijn, en een onderwerp van onze gebeden.

Ook Jozua faalde wel eens

Jozua mag zeker een man Gods genoemd worden; toch heeft hij ook wel eens gefaald. We vinden daarvan twee voorbeelden in het Bijbelboek dat zijn naam draagt. De eerste keer vindt plaats na de nederlaag bij Ai. Ai had geen problemen mogen opleveren bij de verovering, maar het omgekeerde bleek het geval. De Israëlieten leden de nederlaag en sloegen op de vlucht. Wij weten dat dit te maken had met de zonde van Achan, die van het gebannene gestolen had tijdens de inname van Jericho.

Waar het nu echter om gaat, is de reactie van Jozua. Dat Jozua in rouw gedompeld is, ontgoocheld is, en het allemaal niet begrijpt, is heel normaal. Dat hij dus zijn kleren scheurt en naar de ark van de Heere gaat, is goed (Joz. 7:6). Waar het echter misgaat, is dat hij God verwijten gaat maken. Plotseling vertrouwdde hij God niet meer. Maar Israël had toch kort hiervoor de overwinning op Jericho behaald. Jozua had de Vorst van het hemelse leger ontmoet en had toen de belofte gekregen dat hij het land in bezit zou ontvangen. Jozua kende toch Gods trouw na al die jaren in de woestijn? Ondanks dit alles sprak hij zijn wantrouwen tegenover God uit. Maar zou God nu opeens veranderd zijn? Zou Hij Zijn beloften niet gestand doen? 'En Jozua zei: Ach, Heere HEERE, waarom hebt U dit volk de Jordaan toch laten oversteken, om ons in de hand van de Amorieten te geven en ons om te brengen? Hadden wij maar besloten aan de overzijde van de Jordaan te blijven!' (Joz. 7:7).

Herken je dit soort geklaag? Lijkt het niet heel sterk op het morren van de Israëlieten in de woestijn, toen ze terug verlangden naar Egypte? Jozua deed nu precies hetzelfde, en het is niet gering wat hij zei. Eigenlijk zei hij dat God Zijn eigen

volk wilde ombrengen en dat ze maar beter ongehoorzaam hadden kunnen zijn door aan de overkant van de Jordaan te blijven. Gods antwoord bleef natuurlijk niet uit, en het lijkt mij dat God Jozua nogal cynisch, haast spottend antwoord gaf: 'Sta op, waarom ligt u zo met het gezicht ter aarde?' (vs. 10).

Maar ik wil Jozua geen verwijten maken, het is zo begrijpelijk. Doen wij dit zelf ook wel niet eens? Zolang het allemaal goed gaat, zijn we een en al lofprijzing voor God. Maar o wee, als het ons tegengaat. Vaak valt ons geloof dan in eerste instantie in elkaar als een kaartenhuis. Waarom toch God? Waarom laat U dit toe? Is dat nu een zegenend God? Hoe wankel is toch ons vertrouwen op God! Maar God is niet veranderd, Hij blijft trouw. God gaat Zijn weg met ons door en ondanks de omstandigheden. Waarom vertrouwen we Hem dan niet gewoon? Lees maar eens de eerste verzen van de brief van Jakobus in dit verband. Nu weet ik ook wel dat er verschillende vormen van strijd en moeite kunnen zijn, en dat de oorzaken daarvan heel divers kunnen zijn. Maar één ding is zeker, het is niet aan God gelegen. Wat wel zeker is, is dat God alles zal aanwenden om ons geestelijke energie te schenken, omdat we die nodig hebben als we de beproeving van de christelijke levensstijl willen doorstaan.

Niet lang daarna ging Jozua opnieuw in de fout. Jericho en Ai waren ondertussen veroverd. Israël moest nu verder landinwaarts trekken en een van de volgende steden op die route was Gibeon. Gibeon was een sterke stad en hun strijders werden als helden beschouwd (Joz. 10:2). Maar zij hadden vernomen hoe Jericho en Ai verslagen waren en wilden de strijd met Jozua niet aangaan. Daarom bedachten ze een list (Joz. 9). Ze stuurden gezanten die zich voordeden alsof ze van een volk ver weg waren. Ze drongen erop aan om een verbond te sluiten, omdat ze gehoord hadden van de daden van God. De Israëlieten hadden aanvankelijk argwaan, maar lieten zich toch overhalen en Jozua sloot een verbond met hen. Kort daarna bleek dat de mannen Gibeonieten waren. Het verbond was echter wel gesloten.

Waar zit de angel? Namelijk hierin dat Jozua en de Israëlieten de Heere niet raadpleegden, ze betrokken Hem niet bij de vraag (Joz. 9:14). Daardoor lieten ze zich vangen en zaten ze vast aan het verbond dat ze gesloten hadden. Ook wij dienen bedacht te zijn op de listen van de boze en de wereld. Soms gaat de tegenstander tekeer als een brullende leeuw, en het is niet moeilijk dat door te hebben; wat niet wil zeggen dat het gemakkelijk is. Het wordt een stuk moeilijker als de tegenstander listig te werk gaat en ons in een valstrik probeert te vangen. Gaan wij voldoende in het gebed tot de Heere? Raadplegen wij Hem? Hoe meer wij voor belangrijke keuzes staan, hoe meer het nodig is die bij God neer te leggen en naar Hem te luisteren.

Bepaalde keuzes kunnen namelijk grote en langdurige gevolgen hebben, zoals dat gebeurde bij het verbond dat Jozua sloot met de Gibeonieten. Omwille van het verbond moest Israël kort daarna oorlog voeren om Gibeon te ontzetten van zijn vijanden (Joz. 10:1-27). Dat dit ook een positief gevolg had, doet hier niet ter zake, dat mag geen verontschuldiging voor verkeerde keuzes zijn. Vele jaren later bracht koning Saul een bloedschuld over Israël, doordat hij het verbond met de Gibeonieten had verbroken – wat David moest rechtzetten (2 Sam. 21). De les hier voor ons is, of wij God betrekken bij de keuzes die wij moeten maken in het leven. Bepaalde keuzes kunnen namelijk vergaande gevolgen hebben. Als wij God daarbij niet betrekken, kunnen er ernstige gevolgen zijn in ons leven als christen. Denken we maar aan keuzes zoals studie, beroep, carrière, partner, kerk, bediening en andere belangrijke zaken. Het zijn stuk voor stuk keuzes met grote gevolgen. Het is dan ook van onschatbare waarde dat wij God daarbij betrekken. Laat dit een belangrijke les zijn voor ieder van ons, en misschien wel in het bijzonder voor tieners en twintigers, leeftijden waarop cruciale keuzes worden gemaakt. Die keuzes kunnen een grote invloed hebben op ons leven als christen, met verstreckende gevolgen. We mogen de ernst van deze les zeker niet onderschatten!

Het oprichten van gedenktekenen

Zojuist noemde ik al dat tieners en jonge twintigers belangrijke keuzes moeten maken in hun geloofsleven. Dat geldt natuurlijk voor ieder van ons, maar rond de twintig jaar oud worden vaak keuzes gemaakt die een levenslange invloed hebben. Als vader van twee tieners op dit moment, van 15 en 19 jaar oud, besef ik meer dan ooit hoe belangrijk dit is. Dat brengt mij tot een volgende punt vanuit het boek Jozua: Heb ik wel gedenktekenen achtergelaten in hun leven? En ook: Is de kerk een gedenkteken in hun leven? Hoe kijken zij terug op de kerk? Als een verplichte afspraak waaraan ze moesten voldoen, of als een plaats waar ze graag heengingen? Een plaats waar ze een thuis vonden en ondanks hun strijd konden thuiskomen. Heb ik hun die tekenen meegegeven, en is de kerk nog steeds een veilige haven voor hen?

Hebben wij als ouders en hebben wij als kerk hun een memorabel houvast aangereikt, waarop ze levenslang kunnen terugvallen? Iets waarnaar ze steeds terug zullen verlangen, iets waardoor ze beseffen dat het de gezegende weg is om met God te gaan. Voor alle duidelijkheid, het is niet zo dat mijn kinderen momenteel afgedwaald zijn. God zij dank, door Zijn genade niet. Maar ik merk wel de strijd die ze te voeren hebben in deze levensfase. Hoe dan ook, ik ben er meer

van overtuigd dat ouders gedenktekenen dienen mee te geven aan hun kinderen. Tweemaal lezen we in het boek Jozua over een gedenkteken, dat werd opgericht voor het nageslacht. Zij beseften het belang hiervan, en dat is vandaag niet anders. Meer dan ooit wil ik dit hier benadrukken!

Het eerste gedenkteken werd opgericht na de doortocht door de Jordaan (Joz. 4). God zette het water stil, totdat heel het volk droog door de Jordaan was getrokken (Joz. 3). Als je nu naar Israël reist en de Jordaan ziet, dan heb je maar weinig idee van dit gebeuren. De Jordaan is momenteel een kleine stroom en dat heeft blijkbaar vooral te maken met het massaal aftappen van water voor irrigatie voor de landbouw. In die tijd was het wel anders. De Jordaan was een sterk stromende rivier, die alles meesleurde naar de Dode Zee. Het droogleggen van de Jordaan en de doortocht van de Israëlieten mag rustig worden vergeleken met de doortocht door de Schelfzee bij de uittocht uit Egypte. Het waren allebei wonderlijke en indrukwekkende gebeurtenissen (Joz. 4:23-24). Om dit in herinnering te houden, moesten er twaalf stenen worden meegenomen uit de bedding van de Jordaan en moest hiervan een altaar worden gebouwd op de oever. 'Hij [d.i. Jozua] zei tegen de Israëlieten: Wanneer uw kinderen morgen aan hun vader vragen: Wat betekenen deze stenen? Dan moet u uw kinderen laten weten: Op het droge stak Israël deze Jordaan over' (Joz. 4:21-22, vgl. vs. 6). Het altaar op de oever was een gedenkteken voor het nageslacht, ter herinnering aan dit grote wonder dat God had verricht.

Een ander gedenkteken werd opgericht door de twee en een halve stam, die hun erfdeel aan de oostzijde van de Jordaan hadden verkregen, nl. de Rubeniëten, de Gadieten en de halve stam van Manasse, toen zij naar hun erfdeel terugkeerden. Hun erfdeel was namelijk geografisch gescheiden van de andere stammen door de Jordaan. Daarom bouwden zij een groot en opvallend altaar aan de westelijke kant van de Jordaan (Joz. 22:10). De overige Israëlieten dachten aanvankelijk dat zij zich hiermee van God afkeerden, maar het tegendeel bleek het geval. Hun verklaring was: 'Wij zweren dat wij dit uit bezorgdheid gedaan hebben, namelijk vanwege deze zaak: Morgen zouden uw kinderen tegen onze kinderen kunnen zeggen: Wat hebt u met de HEERE, de God van Israël, te maken? Zo zouden uw kinderen onze kinderen doen ophouden de HEERE te vrezen. ... laat het een getuige zijn tussen ons en u, en tussen de generaties na ons, ... en uw kinderen morgen niet tegen onze kinderen zouden zeggen: U hebt geen deel aan de HEERE. Daarop zeiden wij: Als het gebeurt dat zij morgen zo tegen ons en tegen de generaties na ons spreken, dan zullen wij zeggen: Kijk naar het evenbeeld van het altaar van de HEERE dat onze vaders gemaakt hebben, het is een getuige tussen ons en u' (Joz. 22:24-28). Dit gedenkteken diende als teken van de eenheid van het volk, en om het nageslacht

van de twee en een halve stam de dienst aan de Heere te laten onderhouden, zodat zij niet zouden afdwalen.

We kunnen gedenktekenen meegeven in de herinnering van onze kinderen: hun christelijke opvoeding, Bijbelse lessen en principes, goede gewoonten om in de Bijbel te lezen en te bidden, enz. Maar het lijkt mij dat er ook heel wat te zeggen valt voor fysieke gedenktekenen, die we hen kunnen meegeven. Ook dat kan van alles zijn, en het kan de moeite zijn daar voor uzelf eens goed over na te denken. Mijn vrouw en ik hebben een herinneringsdoos gemaakt voor elk van onze kinderen met daarin christelijk materiaal, dat krijgen ze mee als ze uit huis gaan. Hopelijk mag ook de kerk een gedenkteken zijn voor de jongeren die er zijn.

Kaleb

Tot slot wil ik eindigen met een positief voorbeeld, dat vinden we in de persoon van Kaleb. Hij is iemand die het heeft waargemaakt en die zijn erfdeel heeft verkregen. In deze context kunnen we hem zien als iemand die de Heere oprecht gevolgd heeft en trouw is gebleven. God is met hem tot Zijn bestemming gekomen, en hij heeft het leven geleid waartoe God hem had geroepen. Toegepast op ons vandaag, gaat het erom dat wij God toelaten het leven van Christus in ons leven te laten zien; en of wij daarin trouw blijven tot het einde.

Bij de verdeling van het erfbezit ging Kaleb naar Jozua toe en vroeg om zijn erfdeel, namelijk Hebron (Joz. 14:6-15). Mozes had het hem immers al toegezegd kort na het verkennen van het land, vijfenveertig jaar eerder. Het was niet het gemakkelijkste deel. Het was een plaats met versterkte steden, waar Enakieten woonden. Het waren in het bijzonder deze Enakieten, waardoor de tien verspieters het volk ervan afbrachten het land in bezit te nemen. Maar Kaleb stond op de belofte van God en nam zijn erfdeel in bezit (Joz. 15:13-15). Hij was toen vijftientig jaar oud, maar nog altijd even krachtig in de strijd en nog steeds trouw in het navolgen van God.

Wat een voorbeeld voor ons. Onze geestelijke kracht hoeft niet te verslappen, naarmate wij ouder worden: 'Ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd' (2 Kor. 4:16). Laten wij niet verslappen, maar strijden voor ons erfdeel om dag in dag uit als christen te leven. Kaleb steunde op de belofte van God dat hij zijn erfdeel zou krijgen, ook al was het vijfenveertig jaar geleden. God heeft ons ook beloften gegeven, en een bestemming. Niet in het minst – en eigenlijk wel het belangrijkste – dat wij ertoe bestemd zijn aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden (Rom. 8:29). Het is de bedoeling dat Christus

in ons gestalte krijgt (Gal. 4:19). Dit is het goede werk dat Hij in ons begonnen is en dat Hij tot het einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus (Fil. 1:6). Op die dag zal Hij zichtbaar zijn in allen die hebben geloofd (2 Thess. 1:10; vgl. 1 Kor. 1:8). Wij zijn ertoe bestemd en geroepen om beeld dragers te zijn van Gods Zoon, onze Heere Jezus Christus. Dat is niet alleen maar een belofte voor de eeuwigheid. Het is het werk van de Geest in ons reeds in dit leven, zodat wij tot eer van de Vader het leven van Christus tentoonspreiden in onze dagelijkse handel en wandel. Moedig elkaar daarom aan in de strijd!

